

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 20. Articulus VII. De excommunicatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

Sæc. XVIII. potest exaudiri, de illis vero peccatis
 A. C. 1720. ribus & impiis, qui cum superbia &
 hypocrisi sicut Phariseus, orant, dicen-
 dum, quod eorum oratio sit Deo execra-
 bilis.

§. XX.

Articulus VII.

De Excommunicatione.

Credendum est I. quod excommuni-
 candi potestas sit portio potestatis
 clavium, quam Christus immediate (n)
 suis Apostolis, & in eorum persona
 Episcopis illorum successoribus posita
 a Spiritu S. regere Ecclesiam suam (o)
 dedit: Juxta S. Patres dici potest, quod
 clavium potestas data fuerit Ecclesie
 & Unitati, de Ecclesia enim recte dici
 potest, quod sit unum corpus, & una
 Societas, quæ habet & possidet, quæ
 quid præcipuis ejus membris ad unita-
 tatem omnium aliorum a Christo dit-
 tum est, & quia primarii Pastores ve-
 rum Senatum, verumque Ecclesie Tri-
 bunal constituunt, & sunt ipsimet Ec-
 clesia docens, Ministri autem secundæ
 Ordinis non possunt docere aliter, quam
 missi

Contra
 Prop. XC.

XII.

(n) Matth. c. 18. v. 17. S. Chryf. tom. 66
 in Matth. S. Aug. tract. 50. Joan.

(o) Act. 20, v. 28.

missi a primariis Pastoribus & semper Sæc. XVIII.
 cum dependentia & subordinatione, A. C. 1720.
 quam Divina Institutio & Ecclesiæ Ca-
 nones exigunt, hinc erroneum est, di-
 cere, quod Pastores a Corpore fidelium
 recipiant potestatem excommunicandi,
 & quod illam duntaxat tanquam dele-
 gati a populo exercent.

II. Quod Episcopi censuras non vi-
 brent, nisi juxta Regulas per Canones
 dictatas, eo enim collimant cautelæ a
 quibusdam Conciliis (p) præscriptæ: qui
 autem legitime & juxta has Regulas
 sunt excommunicati in una Diæcesi,
 pro talibus habendi sunt in omnibus
 aliis, quin consensus nequidem præ-
 sumptus fidelium ad censurarum valo-
 rem necessarius sit.

III. Quod excommunicatio, quæ Contra
 nos ab implendis officiis a lege naturali Prop. XCI.
 & divina impositis v. g. a cultu Divino,
 Christum profitendi lege, subditorum
 fidelitate Principi, cujus potestas a solo
 Deo dependet, debita præpediret, no-
 torie & evidenter nulla esset, & nec
 ejusmodi excommunicationis metus
 unquam deberet nos impedire ab im-
 plendo ejusmodi debito semper certo,
 semperque immutabili, & quod inter
 hæc duo extrema, aut fidei veritatem
 prodendi, aut excommunicationem fe-
 rendi,

L1 5

(p) Cone. Meld. can. 56. an. 845.

Sæc. XVIII
 A. C. 1720. rendi, haud fluctuandum fit, sed re-
 quaquam veritatem esse lædendam, sed Deo potius quam hominibus obe-
 diendum, potiusque ferendam esse excommunicationem injustam, quam
 Deum esse offendendum, aut ejus legem violandam. Si quandoque per
 ignorantiam vel humanæ voluntatis malitiam justus excommunicaretur,
 nunquam ab intima unione cum Ecclesia abscissi, nec propterea extra salutis viam positi forent. Hæc veritas constanti traditione est firmata (q) non tamen fideles propterea censuras Ecclesiæ contemnere audeant, sed sicut ipsis nunquam permixtum esse contemnere Episcoporum auctoritatem, et hi ea abuterentur: audiant verba Gregorii (r) dicentis: Causæ sanctæ sunt & tunc ligandi atque solvendi potestas exercenda, videndum est, quæ culpa præcessit, aut quæ sit poenitentia secuta post culpam: sed utrum juste an injuste obliget pastor, pastoris tamen sententia gregi timenda est, ne is, qui subest, & cum injuste forsitan ligatur, ipsam obligationis suæ sententiam ex alia culpa mereatur. Pastor ergo vel absolvere indiscrete timeat vel ligare

(q) 2. Part. Decret. Grat. 24. q. 3.

(r) S. Greg. Hom, 26. in Evang. n. 6.

ligare, is autem, qui sub manu pasto-
 ris est, ligari timeat vel injuste, nec
 pastoris sui iudicium temere reprehendat,
 ne, etsi injuste ligatus, & ipsa tumidæ
 reprehensionis superbia, culpa quæ non erat,
 fiat.,

Sæc. XVIII.
 A. C. 1720.

Sciant ergo quod extra casum excommunicationis
 evidenter irritæ fidelibus non competat
 dijudicare, an excommunicatio sit injusta
 vel iusta, vel an quod credunt esse debitum,
 revera sit debitum, sed in dubio præsumptio
 stat pro Superiore, & sub prætextu adimplendi
 debitum a lege positiva præscriptum v. g.
 in Paschate confitendi, Missam celebrandi,
 suo ministerio fungendi, quod S. Canones
 juridice & per legitimis superiores prohibent
 non possint sese a censurarum pæna eximere (s).

Contra
 Prop. XCIII
 XCII.

IV. Falsum est, quod quis pati potius
 debeat in pace omnem excommunicationem
 injustam & quod in solo casu in quo
 injustitia & nullitas talis excommunicationis
 probari non posset, hæc in pace sufferenda
 esset; si enim ejusmodi injustitia demonstrari
 potest, in pace esse, permissum non est,
 nec in pace toleranda est Sacramentorum
 privatio,

(s) Vid. Conc. Const. Sess. 8. art. 13. Wic-
 les. Sess. 15. art. 17. Huss. & art. 18.

Sæc. XVIII. vatio, secus contemneret illa, si ab
 A. C. 1720. excommunicatione solvi non contem-
 deret.

Hi ergo sunt errores circa excom-
 municationem, quos Bulla proscripsit
 simulque hæ sunt Regulæ, quibus in-
 quaquam Bulla adversatur.

§. XXI.

Articulus VIII.

*De lectione S. Scripturæ & celebra-
 tione Divini Officii.*

Hanc lectionem ipsa S. Scriptura (a)
 & SS. Patres (b) fidelibus commen-
 darunt, & S. Augustinus (c) monet, ut
 omiffis & repudiatis theatricis nugis
 poeticis, divinarum Scripturarum compo-
 sitione & tractatione pascamus animam.

(a) Josue cap. 1. v. 8. Joan. c. 5. v. 39.
 Act. c. 17. v. 11. 2. Tim. c. 3. v. 15.

(b) Orig. hom. 9. in lavit. l. 4. contra Cel-
 S. Chryf. Conc. 3. de Laz. Hom. 23. in Gal.
 & alibi. S. Aug. l. 6. Confess. c. 5. & 16.
 c. 20. in Gen. ad Lit. l. 5. c. 3. n. 6. Ep. 15.
 ad Voluf. c. 5. n. 17. de Civit. l. 15. c. 25.

(c) S. Aug. l. de vero Relig. c. 51.